

A Pécsi Ítéltábla a dr. Hernesz Csaba ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - Tüske Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Törvényszék 2019. március hó 7. napján kelt .../28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29., Gf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 740.600 (hétszáznegyvenezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes keresetében a közte és az alperes között 2012. október 5. napján ... átdó állomás építési részmunkáira létrejött vállalkozási szerződés (továbbiakban: „... szerződés”) alapján 31.400.000 forint vállalkozói díj, valamint a 2012. november 5. napján a ... átrakóállomás építése részmunkáira létrejött vállalkozási szerződés I. ütemének teljesítését követően aszfalt láncgép bérletére módosított szerződés (továbbiakban: ... szerződés”) alapján 865.750 forint gépbérleti díj, összesen 32.265.750 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest régi Ptk. 389., 397. és 300.§-ai alapján.

Kereseti tényállásként előadta, hogy a „... szerződést” teljesítette. E vállalkozási szerződés alapján kibocsátotta a 7604 számú, 55.200.000 forintról szóló, a 7610 számú 10.000.000 forintról szóló, valamint a 7613 számú, 12.200.000 forintról szóló számlát. A számlákat az alperes által aláírt teljesítésigazolás alapján bocsátotta ki, az alperes azonban a 7604-es számú számlából 46.000.000 forintot egyenlített ki, a fennmaradó összeget nem, és nem egyenlítette ki a 7610, valamint a 7613 számú számlában foglalt, összesen 31.400.000 forint összegű vállalkozói díjat.

A gépbérleti díjra vonatkozó keresete körében előadta, hogy a szerződéssel kapcsolatban a 7627-es számú számlát állította ki gépbérlet címén, ennek összege 5.365.750 forint volt, ebből az alperes 4.500.000-et kifizetett, így maradt fenn 865.750 forint tartozása.

Az alperes - tartalmában azonos - írásbeli ellenkérelmet és beszámítást tartalmazó iratot terjesztett elő.

A Pp. 199. §-a szerinti ellenkérelmében 12.854.650 forint összeg erejéig a kereset elutasítását kérte, állította, hogy a felperes ezen összeg erejéig jogalap nélkül követelt tőle vállalkozói díjat a „...” szerződés alapján, mégpedig azért, mert nem végzett el 5.546.050 forint értékű munkát, ezen kívül a 685 méter út helyett csupán 285 méter hosszú utat épített meg, azaz nem végzett el további 6.365.600 forint értékű munkát, így arra vállalkozói díj sem jár, valamint - bár az anyagot a munkához a felperesnek kellett volna biztosítania - 943.000 forint összegben nem ő, hanem az alperes maga biztosította, így erre az anyagköltségre sem tarthat igényt.

A „...” szerződéssel összefüggésben hivatkozott arra, hogy ténylegesen a felperes által megjelölt számlákon kívül kiállításra került még a 70050 számú számla 5.000.000 forintról, melyet kifizetett, és hivatkozott arra is, hogy a felperes által megjelölt 7613 számú, 12.200.000 forint összegről szóló számla nem a „...” szerződéshez, hanem egy, a felek között a ..., ... átrakó udvarok építési munkáira 2012. szeptember 5. napján létrejött vállalkozási szerződéshez (továbbiakban: „...” szerződés) kapcsolódik, és ehhez kapcsolódik a felperes által e számlához kapcsolt teljesítésigazolás is.

A gépbérletből eredő felperesi keresetre nem nyilatkozott.

A kereset elutasítását a fentieket meghaladóan az előterjesztett beszámítás kifogásra tekintettel kérte.

A „...” szerződéshez kapcsolódóan a 436.653 forint összeg erejéig terjesztett elő beszámítási kifogást arra hivatkozással, hogy a felperes kezeseként ilyen összegben teljesített, ezért vele szemben ezen összeg erejéig megtérítési igényt kíván érvényesíteni.

A „...” szerződéshez kapcsolódóan 9.614.347 forint összegű beszámítási kifogást terjesztett elő, ennek jogalapjaként a jogalap nélküli gazdagodás szabályait, valamint a kezesi teljesítésből eredő megtérítési igényt jelölte meg.

Beszámítási kifogását 1.134.000 forint erejéig arra alapította, hogy a „...”, szerződéshez kapcsolódóan a felperes helyett, kezesként teljesített, ezért ennek megtérítésére igényt tart.

651.740 forint összeg erejéig beszámítási kifogását arra hivatkozva terjesztette elő, hogy a felperes a „...” szerződés esetén - melynek vállalkozói díja teljes egészében kifizetésre került - nem végzett el 407.140 forint, valamint 244.600 forint, összesen 651.740 forint értékű munkát, ezért az részére jogalap nélkül került kifizetésre.

7.828.607 forint összeg erejéig beszámítási kifogását arra alapította, hogy ilyen összeg erejéig betont szállított a felperesnek a „...” szerződés munkálataihoz, holott az anyagot a felperesnek kellett biztosítania, ezért ennek megtérítését kérte.

A „...” szerződéshez kapcsolódóan 14.316.304 forint összeg erejéig terjesztett elő beszámítási kifogást, e körben azt adta elő, hogy a munkavégzéshez szükséges aszfaltot 14.316.304 forint összeg erejéig maga biztosította. Nem vitatta, hogy a felek szerződése e körben gépbérletre módosult, állította azonban, hogy a felperes a 7613 számú, 12.200.000 forint összegű számlát e szerződéssel összefüggésben állította ki, ezt a vállalkozói díjat jogalap nélkül követeli tőle.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy közte és a felperes között 3 vállalkozói szerződés jött létre, melyeket együttesen kell kezelni, a három szerződésben kikötött vállalkozói díj 112.902.500 forint volt, ehhez képest 77.400.000 forint tekintetében rendelkezik teljesítésigazolással a felperes, ebből 72.880.000 forint kifizetésre került, a teljesítésigazolást meghaladó felperesi követelés tekintetében

pedig a felperesnek kell bizonyítania a szerződések teljesítését. A gépbérletre vonatkozó felperesi keresetre nem tett nyilatkozatot.

Felperes az ellenkérelemre tett nyilatkozatában állította, hogy a „...” szerződést teljesítette. Nem vitatta, hogy a „...” szerződés esetén részben az eredeti szerződéstől eltérően kellett munkát végezni, nem vitatta, hogy voltak el nem végzett munkák, azonban állította azt is, hogy pótmunkát végzett, melyet külön nem számlázott le. Ezért az el nem végzett munkát, a rövidebb útszakasz miatti díjcsökkentést, anyagköltséget, kezesi teljesítést a teljesítésigazolások kiállítása előtt a pótmunkára is figyelemmel elszámolták, a teljesítésigazolás az elszámolás eredményeként járó vállalkozói díjat tartalmazza. Álláspontja szerint a teljesítésigazolással szemben az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperes a munkákat nem végezte el teljes körűen.

A felperes az alperes beszámítási kifogásának elutasítását is kérte.

A „...” szerződésnél állította, hogy gépbérletre módosították a szerződést, anyagot nem kellett biztosítani, az anyagot az alperesnek kellett biztosítani, így annak költségét nem háríthatja át.

A „...” szerződéssel kapcsolatos beszámítási kifogással szemben azzal védekezett, hogy a munkát elvégezte, a kezesi teljesítést az alperes nem igazolta. A betonköltséggel összefüggésben nem vitatta, hogy a betont a megjelölt összegben az alperes biztosította, állította ugyanakkor, hogy más munkához - mely az alperes saját munkája volt - ő maga biztosított ugyanilyen értékben betont, ezt a felek egymással szemben elszámolnak tekintették, ezért is került kiállításra a teljesítésigazolás, és fizette ki az alperes a teljesítésigazolás szerinti díjat.

A fentiekben túl hivatkozott arra is, hogy átalánydíjas szerződések folytán alperes tételes elszámolásra nem térhet át.

Az alperes a felperes által csatolt teljesítésigazolások valóságtartalmát nem vitatta. A 12.200.000 forintos számlához kapcsolódó, 1/F/15. sorszám alatt csatolt teljesítésigazolással kapcsolatban állította, hogy az nem a „...”, hanem a „...” szerződéssel összefüggésben került kiállításra.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 32.265.750 forintot és ennek késedelmi kamatait, a késedelmi kamat egy része tekintetében a keresetet elutasította. Az alperes beszámítási kifogását alaptalannak találta.

A jogvitát a Ptké. 1. § (1) bekezdés a) pontja, 50. § (1) bekezdésére figyelemmel a szerződéskötés időpontjában hatályos 1959. évi IV. törvény (rPtk.) alapján bírálta el.

A felperes keresete tekintetében kiemelte, hogy az alperes három teljesítésigazolást állított ki a ... munka vonatkozásában, a felperes ennek alapján számlázott, alperes azonban a számlákat csak részben egyenlítette ki, késedelemben esett, ezért köteles a vállalkozói díj megfizetésére. Megállapította, hogy a 2013. március 31-i teljesítésigazolás és az ehhez kapcsolódó 12.200.000 forint összegű számla a „...” szerződés körében került kiállításra.

Az alperes által biztosított anyag - 943.000 forint - tekintetében kiemelte, hogy a felek a teljesítésigazolás előtt egyeztettek, a tényleges teljesítés került leigazolásra.

A beszámítási kifogásként érvényesített követeléssel kapcsolatban kifejtette, hogy részben felperes, részben alperes által vásárolt betont egymással a teljesítésigazolás kiállításakor elszámolták. Kifejtette, hogy az alperes nem bizonyította, hogy oly módon került volna sor a teljesítésigazolás

kiállítására, hogy az anyagot az alperes biztosította volna a felperes részére, hiszen az régi Ptk. 391. § (1) bekezdése szerint a vállalkozó a munkát saját költségén végzi el, így a teljesítési igazolások azt feltételezik, hogy a felperes által elvégzett, leigazolt munkákhoz szükséges anyagot is a felperes biztosította. Ezen okiratokkal szemben álláspontja szerint a bizonyítás a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte, melynek nem tett eleget. Utalt arra, hogy a bizonyítási teherrel az alperes tisztában volt, bizonyítási indítványait megjelölte, a bíróság e szerint a bizonyítási eljárást lefolytatta, felek között a bizonyítási teherrel kapcsolatban vita nem volt, az alperes a Pp. 220. § (1) bekezdés a) -b) pontja alapján fennálló esetleges utólagos bizonyítási indítvány előterjesztésének lehetőségével nem élt.

A kezesi megtérítési igény tekintetében az volt az álláspontja, hogy alperes a követelést nem bizonyította, önmagában az alperes belső nyilvántartása, főkönyvi kivonata számviteli bizonylat hiányában erre nem alkalmas. Utalt arra is, hogy a teljesítésigazolás előtti egyeztetés, elszámolás erre a követelésre is kiterjed.

A „...” szerződésből eredő anyagköltségre alapított beszámítási kifogást azért utasította el, mert felperesnek anyagot nem kellett biztosítania a módosított szerződés alapján, illetve azért, mert a felek az általuk vásárolt anyagot a fentiek szerint kölcsönösen elszámolták.

A „...” szerződés körében beszámítani kívánt - el nem végzett munka, anyag költség és kezesi megtérítési igény címén - előterjesztett igényt az átalánydíj kikötése és a felek teljesítésigazolás előtti elszámolása folytán utasította el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi és a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárás jogi felülbírálati jogkör gyakorlását, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a beszámítási kifogásnak helyt adó döntés meghozatalát, a kereset elutasítását kérte.

Az anyagi jogi felülbírálati jogkör körében a Pp. 265.§-a és a Pp. 237.§ (2) bekezdése megsértésére hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási érdek szabályait tévesen alkalmazta, anyagi pervezetési kötelezettségének nem tett eleget, ennek következtében a bizonyítékokat értékelése hibás, a megállapított tényállás okszerűtlen. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból vitatta, okszerűtlen, hibás megállapításnak tekintette azt a tény, hogy a szerződések szerződésszerű teljesítése felperes részéről megtörtént, a felek a teljesítés igazolások előtt egyeztettek és elszámoltak.

Hivatkozott arra, hogy a felek között a bizonyítási teherrel kapcsolatban vita volt, az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher megfordulását jogszerűtlenül, a Pp. 265. § (1) bekezdésébe ütköző módon állapította meg, a teljesítésigazolások a bizonyítási terhet nem fordították meg, a felperesnek kellett bizonyítania a szerződésszerű teljesítést. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a „...” és „...” szerződések tekintetében nem tett eleget anyagi pervezetési kötelezettségének sem a kereset, sem a beszámítási kifogás vonatkozásában, ezért álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak kell a saját jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést elvégeznie. Felhívásra sem jelölte meg, hogy mely releváns tények tekintetében sérelmezi az anyagi pervezetés hiányát, arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság általában nem tett eleget tájékoztatási kötelezettségének a bizonyítandó tények tekintetében.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság a megjelölt jogszabálysértéseket eljárási szabálysértésnek tekintené, kérte eljárásjogi felülbírálati jogkör gyakorlását azzal, hogy az eljárásjogi szabálysértések a másodfokú eljárásban orvosolhatók.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az alperes az ítélet anyagi jogi szempontú felülbírálatát, és ennek részeként a Pp. 369.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását, és azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítás eredményét minősítse okszerűtlennek az anyagi pervezetés és a bizonyítási érdek szabályainak téves alkalmazása folytán. Jogszabálysértésként a Pp. 265.§-át és a Pp. 237.§ (2) bekezdését - a bizonyítási érdek szabályának téves alkalmazását és az anyagi pervezetési kötelezettség elmulasztását -jelölte meg, kérte, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítási érdek szabályának helyes alkalmazásával végezze el a saját jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést, és ennek eredményeként, a bizonyítási érdek szabályának helyes alkalmazásával állapítson meg tényállást, és vonja le a tényekből a helyes jogi következtetést.

A tényállással kapcsolatos felülbírálati jogkör anyagi jogi jellegű, mivel a releváns tényállást mindenkor az anyagi jog jelöli ki (Magyarázat a Polgári Perendtartáshoz www.ujjogtar.hu). Az anyagi pervezetés felülbírálata egyszerre eljárési és anyagi jogi kérdésként is felmerülhet. Eljárási abban az értelemben, hogy az anyagi pervezetés egy eljárási cselekmény, így annak felülvizsgálata az eljárás szabályszerűségének értékeléseként is felfogható. A Pp. azonban egyértelművé teszi, hogy az anyagi pervezetés felülbírálata nem eljárásjogi kérdés, hanem azt az anyagi jogi felülbírálat részeként kell kezelni. Ez nem jelenti azt, hogy a fellebbező fél konkrét eljárás jogi szabályok sérelmére nem hivatkozhatna a pervezetéssel összefüggésben (Pp. 381. §-hoz fűzött indokolás). Az alperes által kért anyagi jogi felülbírálatot megalapozta az általa e körben megjelölt eljárási szabálysértésre - a bizonyítási érdek szabályának téves alkalmazására, és ezzel összefüggésben az anyagi pervezetés hiányára - jogszabályhely megjelölésével (Pp. 265.§ és a Pp. 237.§ (2) bekezdés) történt hivatkozás, ezért a másodfokú bíróság az alperes fellebbezése alapján az elsőfokú bíróság írtétét érdemben felülbírálnak találta.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése értelmében az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) -d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371.§ (1) bekezdés d) pontja szerint a fellebbezésben meg kell jelölni az anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, jogszabályhely megjelölésével. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a perbeli esetben az alperes által megjelölt körben gyakorolta (Pp.369.§ (3) bekezdés a) pont), ebben a körben az általa megjelölt jogszabálysértéseket (Pp. 265.§ és a Pp. 237.§ (2) bekezdés) vizsgálta, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem sérti az alperes által megjelölt jogszabályi rendelkezéseket az alábbi okok miatt:

A Pp. 265.§ (1) bekezdése értelmében törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el (a továbbiakban: bizonyítási érdek), továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

A Pp. 237. § (2) bekezdése értelmében, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli, a bíróság az (1) bekezdésben foglaltakon túl tájékoztatja a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről is.

Az idézett jogszabályi rendelkezésből következően alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróságot általánosságban terhelte a bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatási kötelezettség. A Pp. ilyen kötelezettséget egyrészt arra az esetre ró a bíróságra, ha a fél önként nem jelöl meg bizonyítékot egy releváns, általa bizonyítandó tényre, ebből ugyanis arra kell következtetnie a bíróságnak, hogy a fél nincs tisztában a bizonyítandó ténnyel, vagy azzal, hogy a bizonyítás az ő érdekében áll. Másrészt akkor merül fel a bíróság tájékoztatási kötelezettsége az anyagi pervezetés körében, ha a felek közt vita van abban, hogy valamely - az ügy eldöntésére szempontjából jelentős - tény tekintetében kit terhel a bizonyítás.

A perbeli esetben a kereset körében vita volt a felek között abban, hogy a kiállított 3 teljesítésigazolásra (összesen 77.400.000 forint) figyelemmel a felperest terheli-e a „...” szerződés teljesítésének bizonyítása, vagy a teljesítés igazolások folytán az alperesnek kell bizonyítania ennek ellenkezőjét, azt, hogy a felperest a hátralékos vállalkozói díj nem illeti meg. Az elsőfokú bíróság valóban nem tájékoztatta a feleket e körben a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint sikertelenségének következményeiről, holott a felek egyértelműen azt állították, hogy az általuk lényegesnek ítélt tény tekintetében a bizonyítás a másik felet terheli. Az elsőfokú bíróság azonban e körben - az alábbi okok miatt - nem követett el az ügy érdemére kiható anyagi pervezetési hibát, amely felvetné a másodfokú bíróság anyagi pervezetési kötelezettségét.

A „...” szerződéssel összefüggésben a felperes állította, hogy a szerződést teljesítette, hogy az általa becsatolt számlák, az ahhoz kapcsolt teljesítésigazolások e szerződéssel összefüggésben kerültek kiállításra, erre vonatkozóan okirati bizonyítékot csatolt és tanúk kihallgatását kérte. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével azt állapította meg, hogy a „...” szerződés teljesítését a három becsatolt teljesítésigazolás alátámasztja, a 2013. március 31. napján kiállított teljesítésigazolás is a „...” szerződés teljesítését igazolta 12.200.000 forint összegben, és a számla is ehhez a szerződéses kapcsolódott.

A felperes által bizonyított tényekkel szemben valóban az alperesnek kellett volna ellenbizonyítást felajánlani arra vonatkozóan, hogy a kiállított teljesítésigazolásokban írtakkal ellentétben a felperes részéről a teljesítés nem történt meg, a felperes a munkát nem, vagy csak részben végezte el. A felperesnek az ellenkérelemre tett nyilatkozatára tekintettel azonban mégsem hárult az alperesre bizonyítási teher, a felperes ugyanis nem vitatta azt, hogy voltak elmaradt munkák a „...” szerződéssel kapcsolatban, volt olyan anyag, amelyet az alperes biztosított, azonban állította, hogy a felek ezeket a szerződés lezárásakor, a teljesítésigazolások kiadásakor teljes körűen, szóbeli megállapodással elszámolták. Ilyen körülmények között a felperest terhelte annak a ténynek a bizonyítása, hogy a szerződésből eredően teljeskörű elszámolás történt. Az elszámolás tényére és teljes körű voltára vonatkozó felperesi tényállítást az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével - az e körben a felperes által felajánlott bizonyítás lefolytatása eredményeként - bizonyítottnak találta, e tény bizonyítása folytán pedig az alperesnek az el nem végzett munkákra vonatkozó tényelődása irreleváns, és ezért bizonyításra nem szoruló ténnyé vált. Ez okból nem terhelte az elsőfokú bíróságot a „...” szerződéssel összefüggésben anyagi pervezetési kötelezettség, és ez okból az ítélet nem sérti a bizonyítási érdekre vonatkozó eljárási szabályt sem.

A „...” szerződésnél az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (2) bekezdése szerint tájékoztatta a feleket a bizonyítékok rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítási indítványok elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményeiről is, és bár a tájékoztatás a felperes

beszámítási kifogásra tett nyilatkozata folytán részben téves volt, ez a tévedés nem hatott ki az ügy érdemére.

A „...” szerződéssel összefüggésben érvényesített betonköltség tekintetében az alperes beszámítási kifogásában a felperessel szemben követelést érvényesített, így a Pp. 265.§ (1) bekezdésének fő szabálya szerint az ő érdekében állt a bizonyítás. E tétellel összefüggésben azonban a felperes ellenkérelmében nem vitatta azt, hogy valóban történt az alperes részéről - és azt sem, hogy ilyen összegben - betonszállítás a „...” szerződés teljesítéséhez, nem vitatta azt sem, hogy az anyag biztosítási kötelezettség őt terhelte, állította azonban, hogy ugyanilyen összegben ő maga szállított és vásárolt betont az alperesnek olyan munkákhoz, amelyek kívül estek a felperes vállalkozási szerződésének körén, amelyeket az alperes maga végzett el. A felperesnek e nyilatkozatára figyelemmel a Pp. 265.§ (1) bekezdése szerint e tény bizonyítása a felperes érdekébe esett, így e körben sem követett el az alperes sérelmére anyagi pervezetési hibát az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogást e körben azért utasította el, mert a bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a tényállítását a beton elszámolására vonatkozóan bizonyította, és nem azért, mert az alperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, így a részben téves anyagi pervezetésnek nem volt az érdemi döntésre kiható következménye.

A „...” szerződéssel kapcsolatban az alperes érvényesített igényt a felperessel szemben, az igény érvényesítésének azonban sem ténybeli sem jogi alapját nem jelölte meg, nem vitatta, hogy e szerződés módosult, a felperesnek nem kellett anyagot biztosítania. A követelés ténybeli alapjának előadása hiányában az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettsége a bizonyítási érdek, bizonyításra szoruló tények tekintetében nem merült fel.

Az alperes által a megjelölt jogszabálysértések nem állnak fenn, ezért a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége a Pp.369.§ (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogköre keretében arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást okszerűtlennek minősítse. A alperes jogszabálysértésként a bizonyítékok mérlegelésére irányadó jogszabályhely, a Pp. 279.§ (1) bekezdésének megsértésére nem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre a Pp.370.§ (1) bekezdése értelmében nem terjedt ki arra, hogy azt vizsgálja, követett-e el az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során olyan hibát, amely anyagi jogi felülbírálat körében alapot adhatna az ítélet megváltoztatására.

A fentiek okán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - fellebbezett részében - a Pp. 382. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes költségfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint az alperes köteles megfizetni.

A Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a pernyertes felperes másodfokú perköltségét az alperes köteles megtéríteni. A felperes a másodfokú perköltségét költségjegyzék előterjesztése útján felszámította, a pertárgy értéke 5 %-ának megfelelő ügyvédi munkadíj megtérítését kérte, nem utalt azonban arra, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj megállapítását kéri-e a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, vagy az ügyvédi munkadíjat a 3. § szerint kívánja felszámítani, ügyvédi megbízási szerződést nem csatolt. A perköltség a Pp. 80. §-a alapján a félnél a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költséget jelenti. Az okozatosság és a szükségesség fogalma mentén esetről esetre eldöntendő ezért, hogy az adott költségfajta vagy annak igényelt mértéke perköltségként figyelembe vehető-e, vagy

sem (Pp. Miniszteri indokolás). Az ügyvédi megbízási szerződés csatolása, a kikötött megbízási díj igazolása hiányában a másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjról az IM rendelet 3. § (1) és (5) bekezdése alapján határozott. Felperes nem igazolta, hogy a 2,5 % mértékű másodfokú eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjhoz képest a kifejtett jogi tevékenységre figyelemmel magasabb mértékű díjazás indokolt.

Pécs, 2019. június 20.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró